

sociala Formaal, til Alderdomsforsørgelsen og Sygekasserne, og dog havde 200,000 Kr. tilbage. Altsaa Befolkningen har betalt disse to sociale Reforme med det, de vare værd, og yderligere givet 200,000 Kr. i Lidkøb plus Forliget, Befæstningens Godkendelse og alt, hvad dertil hører. Naar man har saadanne Erfaringer for Øje, bliver man betænkelig ved de finansielle Beregninger, der fremsættes fra Finansministerens og Landstingsordførers Side. Jeg vil derfor sige, at selv om man hen ad Foraaret skulde slaa yderligere af fra Landstingets Side — det er ikke meget, der er — men selv om man skulde strække sig noget videre, end man har gjort, selv om man skulde faa en tilsyneladende Balance, vil jeg anbefale den allerskarpeste Kritik, den nøjeste Aarvaagenhed, for at det ikke skal gaa en Gang til, som det gik i 1891, at Finansministeren og Statskassen kan le, medens Moralen fælder modige Taarer.

Dinesen: Den Fremstilling, jeg hørte af det ærede Medlem, der nu satte sig, af Virkningen af de Love, der gennemførtes i 1891, tror jeg ikke er rigtig. Jeg tror ikke, at de paa den Maade medførte forøgede Byrder for Befolkningen, som det ærede Medlem lagde an paa at skildre i sit Foredrag. Umiddelbart efter, at disse Love vare komne igennem i sin Tid, et Aar efter, var der i en mig bekendt Kommune her i Landet en Mand, der tog sig over at følge den Omsætning, der foregik i denne Kommune af Bajerskøl og af Sukker og Petroleum, og han godtgjorde, at efter et Aars Forløb havde Befolkningen i denne Kommune haft en forøget Skattebyrde paa bajersk Öl af 320 Kr., men den havde i samme Tidsrum haft en formindsket Skattebyrde paa Sukker og Petroleum af 2,400 Kr., altsaa havde Befolkningen i denne Kommune ved denne Skatteomlægning sparet 2,080 Kr. Dette kan man selvfølgelig ikke give Almengylighed; det forlanger jeg heller ikke, men det beviser den Ting, at Sukker og Petroleum høre til de daglige Livsfornødheder, som bruges i ethvert Hus, som ere nødvendige, og nødvendige for den hele Familie, hvorimod man kan begrænse sit Forbrug af Bajerskøl, naar man ikke har Raad til et større Forbrug. Det er den overordentlige Fordel, der naaedes ved den Gang at gennemføre disse Love, at vi derved have stillet de ringere stillede i Samfundet saaledes, at de selv paa dette Omraade i meget betydelig Grad ere Her-

rer over den Skat, de ville svare til Staten. Det er det samme, der er tilsigtet ved nu at ville gennemføre en forøget Brændevinsbeskatning samtidig med en Ændring i Toldloven. Den ærede Ordfører for Flertallet, der talte først her i Dag, forekom mig paa en ganske mærkelig Maade i hele sin Fremstilling at springe Toldloven over. Den har ikke vundet nogen Interesse for ham, han holdt sig til Brændevinsloven, og skildrede Virkningen af den, men saa ganske bort fra den Virkning, Gennemførelsen af Toldloven vilde have for den hele Befolkning, hvor vi ville opnaa ganske det samme Resultat for den almindelige Befolkning, som jeg her eksempelvis har paaapeget, at vi naaede ved Gennemførelsen af Ændringen af Beskatningen paa Sukker og Petroleum til den ene Side og Bajerskøl til den anden Side i 1891. Jeg er ganske overbevist om, at for den Del af Befolkningen, der er saaledes stillet, at den maa sætte Tæring efter Næring, vil en Gennemførelse af den foreslaaede Ændring i Brændevinsbeskatningen samtidig med den Toldlov, som jeg skønner, vi paa disse Omraader nok kunne blive enige om, være af samme gavnlige Virkning for hele den Befolkning; og derfor er det, vi lægge Vægt paa at faa disse Love gennemført nu. Naar jeg siger „vi“, tænker jeg paa dem, der ser Sagen fra samme Synspunkt, som det er bekendt, at jeg ser den fra, og her drister jeg mig til over for den ærede Ordfører for Flertallet at fremsætte den Paastand, at de Fordele, den ringere stillede Del af vort Samfund vil naa, ere saa betydelige, at det meget vel kan forsvares at arbejde paa at føre disse Spørgsmaal igennem. Jeg skal ikke gaa ind paa — det behøves ikke — i Enkelthederne at skildre, hvorledes disse Fordele ville være. Jeg kunde henvise til de Udtalelser, der i sidste Møde faldt fra det ærede Medlem for Æbeltoft (Neergaard), der ved ret uomstødelige Tal godtgjorde de Fordele, der vilde vindes ved de Toldnedsættelser, man fra alle Sider vilde kunne blive enig om paa Forbrugsartikler i en ret væsentlig Udstrækning. Under det Foredrag, vi i øvrigt hørte af den ærede Ordfører for Flertallet, gjorde han sig særlig Umage for at skildre den Uenighed, han finder, der er til Stede hos andre Partier i Opfattelsen af den her foreliggende Sag, idet han formenter, at der er Uenighed inden for Højre om denne Sag, Uenighed mellem Landstinget og Regeringen og Uenighed mellem Regeringens enkelte Med-